

Startede ornecentralen

**Aage Thyssen,
Hatting,
fylder 80 år**

HATTING - 11956 købte Aage Thyssen, Hatting, Hatting Ornecentral. Det var ikke uden risiko. For at få penge nok måtte han sælge halvdelen af sin besætning og begge heste. Med i handelen fulgte en forholdsvis ny bil til transport og fire orner. I dag er ornecentralen en af de største i Europa med en besætning på 244 orner.

I morgen fylder Aage Thyssen 80 år. Han har forlængst lade sig pensionere, men han følger stadig med interesse ornecentralen, der i dag har 36 ansatte, og som gennemfører idelige udbygninger.

Aage Thyssen havde simpelthen ikke i sine vildeste drømme kunnet forestille sig, at det, der begyndte uhyre beskedent, skulle få et så stort omfang, men det er der også flere forklaringer på.

Ud at tjene

Aage Thyssen er født i Snebjerg ved Herning, men var kun syv-otte år, da han flyttede med sine forældre til Herning.

Han voksede op i et beskedent hjem, hvor også børnene måtte hjælpe til. Så Aage Thyssen kom ud at tjene allerede som 11-årig.

I de kommende år flyttede han rundt til forskellige gårde som karl, men han havde også andre interesser. Dengang var gymnastikken for de unge, som fodbolden er det i dag.

- Jeg kom til Niels Bukh på Ollerup Gymnastikhøj skole, hvor vi lærte meget, og hvor jeg ikke mindst fik brug for min interesse for springgymnastik, fortæller Aage Thyssen.

- I 1935 blev jeg indkaldt til dragonerne i Randers, og det betragtedes som en stor ære. Her gjorde jeg tjeneste i tre år, kom på befalingsmandsskole og blev hjemsendt som sergent i 1938. Jeg blev indkaldt til sikringsstyrken ved 2. verdenskrigs udbrud i september 1939 og hjemsendt igen tre mæ-

Aage Thyssen spiller på sin kære violin.

der senere - med uniform og våben, som det hed.

Til Hatting

Efter den tid kom jeg fem måneder på Malling Landbrugsskole. På det tidspunkt havde jeg mødt min nuværende kone, som jeg blev gift med i 1941. Vi overtog hendes fødehjem i Hatting.

Mine svigerforældre kom til at bo hos os - svigerfar døde desværre et år efter, men svigermor, der var en dygtig og fornuftig kone, havde vi i 26 år. Det havde begge parter megen glæde af. Senere kom så vore børn til - først tvillingdrengene og senere en datter.

Gården hørte bestemt ikke til de største. Den var kun på 14 tønder land, og der var hverken elektricitet eller telefon i de stråttækte bindingsværksbygninger.

Ydermere skete der det ved overtagelse, at vi som de sidste i mejerikredsen måtte sætte dyrene ud overfor truslen om tuberkulose. Vi fik 150 kr. i tilskud pr. udsat ko. Vi star-

tede en ny besætning op med fire kælvekvier.

Vi havde ikke meget at leve af, men vi klarede os. Så skete der i øvrigt det, at det kom mig til gode, at jeg havde været ved rytteriet.

Oldenborgeren

Jeg købte en sort oldenborger, som jeg red til og trænede i at springe. Samtidig med, at jeg benyttede den og en anden, når der skulle køres mælk til mejeriet.

I 1943 solgte jeg oldenborgeren og fik dobbelt så meget som jeg havde givet for den. Den blev erhvervet til Horsens Rideskole.

Og så når vi efterhånden frem til min overtagelse af ornecentralen i 1956. Jeg indrykkede en annonce om starten, og det blev så den eneste annonce, jeg nogensinde købte.

I 1963 havde jeg forøget bestanden til 54 orner, og jeg rejste rundt til gårdene i oplandet. Det skete også, at jeg tog en so med hjem. Det gav en krone om dagen i foderpenge, og jeg fik 15 kr. for at »løbe en so«. Jeg fik meget af bestille, og

centralen blev en fin forretning.

Inseminering

I 1963 fik jeg en henvendelse fra en professor ved Landbohøjskolen, om jeg ikke kunne tænke mig at beskæftige mig med inseminering af grisene.

Det lød godt, men da jeg forbeholdt mig ret til også at bruge »naturmetoden« blev det accepteret, for, som professoren sagde, så har vi noget at sammenligne med.

Inden starten var jeg 14 dage på kursus på Landbohøjskolen. Den nye opgave medførte, at vores gamle stald skulle bygges om. Dertil lånte jeg 110.000 kr. Det var mange penge, men Landbohøjskolen stod som garant.

I det første halve år var jeg selv inseminør. Efter fem år var vi fire, og det vist sig, at der til den tid ikke var større interesse for ornecentralens »naturlige« afdeling.

Landbohøjskolen trak sig ud. I stedet kom landsudvalget for Danske Slagterier ind i billedet. For-

manden, Dons Christensen, tilbød mig at købe stationen. Jeg slog til og fortsatte i øvrigt i elleve år som driftsleder. Hele udviklingen forekommer mig i dag at være et eventyr.

- *Og i dag?*

- Ja, min kæreste hobby er violinspillet. Jeg er med i pensionistorkestret i Horsens, og det har jeg megen glæde af. Faktisk begyndte jeg at spille violin i mine drengeår.

- Senere kom jeg i en årække med i et ungdoms-orkester i Hatting. Da det stoppede, holdt jeg også. Indtil jeg 22 år efter kom i gang igen. Jeg spiller hver dag, for man skal øve sig for at holde spillet ved lige.

Jeg får også tid til at passe haven og hjælpe til med arbejdet i huset. Min kone og jeg har været gift i 53 år, og vi har et lige så godt med hinanden, som da vi forlovede os og blev gift.

Vi har det knusende godt sammen og har altid taget hensyn til hinanden. Det er lykken.